

Ne ve, kaj je treba. Ne ve, na kaj čakamo.
Ta je preveč od daleč. Ta pride in gre
in se ne sprašuje. Ta ne razmišlja.
Ta ničesar ne ve o nas. Pride pač
in se kratek čas v soncu iskri. In pride
in gre. In pride in gre. Za trenutek,
komaj toliko, da se prah razdiši:
in pride in gre. In odide.

Ta dež, tako svetel in čist visoko v poletju.

OTOK CIPRES

Marjan Kramberger

Tu si zdaj sam, molčeči temni človek, pod zvezdami.
Sam nad zvezdami, potopljenimi v morju. Sam
od neba do neba: poslednji črni krik kardiograma,
na slepo spočetega v lesketavo kovino.
Sam; sam in neodločen, ko vse molči za teboj in čaka.
Vse, kar si kdaj ljubil. Vse, kar si sovražil in prisil.
In kar si zavrgel in se je skrivoma vračalo k tebi.
Prebliski samopozabe, davno že
kakor te ciprese potemneli v očeh. Prisluhni:
vsi tvoji kriki čakajo, in ti ne najdeš besed za slovo.
Molčeč in temen stojiš na koncu svoje vsevednosti,
razorožen in strt, in krč ti orje obraz:
usta ti drgetajo. Je to jok, je to smeh,
močnejši od tebe? Nasilen in sladek in zaželen
bo upognil tvojo odločnost. In vse molči za teboj
in čaka: mirno. Brez nestrpnosti. Prej ali slej
boš sklonil glavo. Pokleknil boš v vlažni pesek,
molčeč in temen boš nesel čelo do tal.
Izzvenevaž: poslednji črni krik kardiograma,
na slepo spočetega v lesketavo kovino.